

Мирувайте, крачета, мирувайте и дветъ,
готови ми сж вече за работа ржцетъ !
Сърцето ми ще хврѣкне — тѣй силно тупа то,
че прѣвъ пжтъ днесъ ржка ми взе златното перо.

Предъ менъ е бѣла книга, най-тѣнко начертана,
тя сякашъ е поляна, до днеска неорана,
не вижда се по нея отъ ралото следа,
но ний ще теглимъ дружно бразда подиръ бразда.

Додето ми ржката писалката обикне,
додето букви стройни да пише тя привикне,
по книгата чеврѣсто да тича, да снове,
все наедно ще бждемъ по цѣли часове.

Перото ми ще скърца и букви ще нарежда,
сѣ чертички ще ги свѣрзва като сѣсъ тѣнка прежда
и чуденки ще слага учениятъ писецъ —
отвесни, прави, тѣнки като на боръ листецъ.

А за почивка малка ще пише запетая,
следъ всѣка мисль ясна и точица накрая.
За питанка той охлювъ ще извѣрти завчасъ,
тѣй както азъ извивамъ при питането гласъ.

Сърдце мое, смири се, ржка, бжди спокойна,
тогава радостъта ви накрай ще бжде двойна,
когато ний сѣ перото голѣмия романъ
завършимъ за живота на моя Караманъ.

Калина Малина